

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se čena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 146.

V Ljubljani, v petek 27. junija 1884.

Letnik XII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEČ“

edini slovenski konservativni dnevnik,

nastopi s 1. julijem drugo polovico XII. leta svojega izhajanja. Ker je mnogim č. g. naročnikom sedaj naročnina pri kraju, prosimo jih uljudno, naj jo izvolijo o pravem času ponoviti, da se jim bo zamogel list tudi zanaprej redno pošiljati. Ob enem naj pa, kakor do sedaj, tako tudi na dalje blagovoljno po ustrajnem razširjanji list podpirajo.

„Slovenec“ velja za Ljubljano ne da bise na dom pošiljal:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računi 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemán velja:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Stanovanje za delavce.

Gospodje Bamberg, Kamilo Baumgartner, Adolf Gallé, Anton vitez Gariboldi, Golč, Lassnik, Karl in Jožef Luckmann, Artur Mahr, Emerih Mayer, Recher, vitez Rezori, dr. Schaffer in dr. Schrey snujejo društvo, ki bi imelo namen napraviti po ceni stanovanja za delavce. Sostavili so posebna pravila, v katerih pravijo, da bi v ta stanovanja sprejemali samostalne rokodelce in fabriške delavce, oženjene in neoženjene. Vendar pa delavci ne bi imeli nobene pravice tako stanovanje od društva tirjati, ki bi jih smelo marveč oddajati tudi drugim, kakor v § 1 navedenim delavcem.

Gotovo bi bilo za delavce in rokodelce jako koristno, ako bi mogli primerna stanovanja po ceni dobivati, vendar pa je že iz ravnokar omenjene do-

ločbe razvidno, da temu društvu v prvi vrsti niso delavci pri srcu, ampak je le nekaka špekulacija, s katero hoče doseči raznotere namene. In vendar je naša hranilnica sklenila temu društvu podariti 50.000 gold. iz svojega rezervnega zaklada. Že unidan, ko smo poročali o tem sklepu kranjske hranilnice, smo omenjali, da bi bilo s tem društvom delavcem malo pomagano in da bi bili toraj denarji naše hranilnice tako rekoč zavrženi. Tako sodijo tudi delavci, kakor priča neki shod, ki so ga bili Dunajski delavci sklicali 15. t. m.

Tudi na Dunaji so namreč začeli misliti na napravo takih stanovanj, za kar se je posebno potegoval neki Maks Steiner, ki je tudi tam snoval enako društvo, kakoršno se ustanovlja v Ljubljani. Pa delavci, katerim je ta gospod razkladal svoje misli, niso bili z njegovim nasvetom prav nič zadovoljni in so se izrekli zoper to, da bi privatni špekulantje zidali hiše za delavce, ampak so ravno tako, kakor tudi mi v prej omenjenem članku povdarjali, da bi morale za to najprej skrbeti država in občine.

Govorniki, ki so pri tej priliki poprijeli besedo, so imeli zlasti sledeče pomislke.

Že l. 1870 so stavbene družbe zidale hiše za delavce, ki so zamogli po preteku nekterih let postati celó lastniki omenjenih hiš. Mnogi delavci so res v last dobili take hiše, pa so jih morali čez nekoliko časa z veliko zgubo zopet prodati, ko se jim je bilo treba zaradi dela preseliti kam drugam. Tudi se je pokazalo, da so bili delavci tem družbam nasproti ravno v takem položaji, kakor so gostači sploh nasproti hišnim gospodarjem; plačevati so morali tako najemščino, da je društvo dobivalo primerne obresti od zazidanih denarjev, kakor tudi povrnitev drugih stroškov, kakor davkov, zavarovanja zoper ogenj, poprave itd. Ako je hotel kdo tako hišo v svojo last dobiti, moral je proti koncu za popolno poplačilo (amortizacijo) toliko plačevati, da tega ni mogel zmagovati; društvo mu je dalo za vplačane denarje prav malo povračila in hišica je bila zopet društvena. Tudi ni nemogoče, da bi društvo svojih hiš za dragi kup ne prodalo kaki drugi družbi ali

privatni osobi, ki bi pa za amortizacijo morda tirjala veliko več, kakor prejšnji lastnik.

Dalje se je povdarjalo, da tako društvo prav lahko kakemu špekulantu dovoli v sredi med hišicami za delavce zidati kako tovarno; ker bi bili delavci navezani na svoja stanovanja, morali bi zaradi zaslužka pri omenjenem fabrikantu ali tovarnarju delati za plačilo, ki bi ga jim po lastni volji dajal. Lahko bi se namreč izgovarjal, da imajo delavci prav po ceni stanovanja in jim toraj ni treba velikih plač, katerih bi fabrika morda ne mogla zmagovati. Fabrikantje bi imeli toraj delavce popolnoma v svojih rokah in bi jim plačevali, kolikor bi hotli. Vemo pa, da tovarnarji svojih delavcev navadno ne plačujejo preveč dobro. Razun tega je treba pa tudi pomisliti, da delavci nimajo tako stalnih in rednih dohodkov, da bi se mogli vezati za trdna in gotova plačila. Posest hiše bi bila toraj zá-nj enako negotova, kakor ko bi bil le gostač v njej; ako bi ne mogel plačati, zapodili bi ga kakor revnega gostača iz njegove neplačane hišice.

Neki govornik je zlasti še povdarjal, da se pri sedanjih okoliščinah delavec ne more vezati na gotovo stanovanje, marveč delo premnogokrat zahteva njegovo selitev; ako fabrikant svojo fabriko prestavi v kak daljni kraj, mora delavec iti za njim, ker sicer ne dobi lahko dela. Dokler se toraj ne spremené te okoliščine, se tudi stanovanja za delavce ne morejo vravnati, ampak skrb države bo morala biti to zadevo vzeti v svoje roke. Zbrani delavci so zato enoglasno sklenili, da iz navedenih vzrokov ne marajo za stanovanja, kakoršna hočejo napraviti privatna društva.

Iz tega je razvidno, da darilo kranjske hranilnice za delavce, katerih razmere so povsod precej enake, nima prav za prav nobene prave koristi, zato pa tudi ne moremo misliti, da bi mogla vlada potrditi sklep, ki za delavce nima nobenega pomena in bi le nekterim ljudem dajal priliko, se drugim na škodo ponašati s posebnim človekoljubjem in srkbjo za delavski stan.

LISTEK.

Naša c. kr. mornarica pred Trstom.

Zopet so pokali topovi, kakor leta 1864 pri Helgolandu in leta 1866 pri Visu, — kaj pokali? gromeli so sedaj pred obličjem Tržaškega mesta mogočni Kruppovci, Armstrongi in Uhaci, oznanovajoč krepko moč, do ktere se je mlada naša mornarica v teku dvajsetih let povzpela! Pokali so na slavo dveh mož, ki oba že črna zemlja krije, koja oba imata neizbrisljive zasluge za razvoj in čvrsto rast naše mornarice: na slavo ranjcega c. kr. nadvojvode Ferdinanda Maksa, poznejšega nesrečnega cesarja Maksa v Meksiki in pa admirala Tegetthoffa. To sta bila v prvi vrsti moža, ki sta v pomorski bitvi pri Helgolandu zasadila lavoriko, iz koje ji je Tegetthoff le dve leti pozneje zvezal lavorov venec, ki je bode dičil, dokler se bode pisala in čitala zgodovina, dokler se bode oglašalo mogočno topovje po gibajočem se morji, dokler bodo šepetali šumeči valovi morja adrijskega o vročih dneh leta 1866 pri Visu, skalnemu obrežju istersko-dalmatinskemu!

Nimamo še, Bog vé, kakošne sile na morji, ali to, kar imamo, lahko s ponosom priznamo, da imamo! Naša c. kr. mornarica lahko sama o sebi s ponosom reče in vsakdo ji bo potrdil, da je gola resnica: „Malo nas je, a smo ljudi!“ to so naši vrli mornarji 25. t. m. sijajno dokazali v velikih pomorskih vajah, koje so razvijali pred Tržaškim mestom in jih je na tisoče in tisoče ljudi opazovalo od blizo in daleč, visokega in revnega stanu. Kar je bilo bogatašev in dostojanstvenikov, vozili so se v Lloydovih parnikih za vojskovajočo se mornarico, reveži in drugi manj srečni podali so se pa na goličave Trst obdajajoče in so od ondod gledali na veličastni prizor, kojega izvzemši mornarjev svestno še nihče videl ni. Kako mogočno orala so kazematnic velikanska telesa po sinji morski ravnini! kako veličastno in strašno ob enem bruhal je grom mogočnih topov iz njih zavijajoč nje in morsko raván v goste oblake dima, iz katerih se je tu pa tam žarnemu blisku enako zopet posvetilo in takoj na to zopet gromovito počilo. Kakor muhe obdajale in nadlegovale so pa male torpednice mogočne pomorske velikane od vseh strani obsipajoč jih s pogubonosnimi Whiteheadovimi torpedi, katerim nasproti tudi najtrdnjej pomorski kolos svojo moč in svojo veljavo zgubi in gorjé mu, ki

pride z njimi v dotiko — po njem je in na drobne kosce razleté se najmočnejši oklepi in najsilnejše stene vojnih ladij, kakor bi bile iz krhkega stekla in ne iz železa in jekla.

Okoli 7. ure zjutraj je bilo, ko je c. k. mornarica zapustila luko in jadrjala na široko morskó raván proti Gradu in Isoli. Najprvi plul je kolesnik „Triest“ admiralska ladija viceadmirala pl. Sternecka, zá-njo v dveh divizijah kazematnice, oklopnice in torpednice. Na desni naprej hitela je topovnica „Krka“, ki je imela jako važno službo „znamenje dajati“, ob levem boku je pa sledila torpedna matica „Kaiserin Elizabet“. Prva divizija obrnila se je proti Gradu, druga proti Isoli.

Ko je bilo blizo poludevetih, zablistala se na admiralski ladiji, top počí v znamenje, da se ima boj pričeti. Takoj se je vse vredilo, privatni Lloydovi parniki so dobili povelje, kako blizo da se smejo podati in proti 3/4 na 9 zagromi na kazematnici „Lissa“ silen Kruppovec, kteremu takoj „Tegetthof“ dvakrat odgovori in sicer najpoprej iz backborda, takoj na to pa iz kerme. Med deveto in deseto uro zavili ste se diviziji kake dvakrat in bruhalo iz sebe toliko sikajočega ognja, da bi se bilo moralo razbiti in razdrobiti, če bi bili topovi oestro nabiti.

Tiskarstvo.

V Ljubljani, meseca junija.

Bilo je še o postu, ko je vodstvu tukajšnjega duhovskega semenišča došlo pod zavitkom precej izstisov: *Annalen des Werkes vom hl. Paulus* — Apostolat der Presse. IX. Jahrgang. Nr. 1. u. 2. Priloženo je bilo (nemško) pismo, ki se tako glasi: Prečastiti gospod vodja! Drznem se poslati Vam nekaj „*Annalen des Werkes vom hl. Paulus*“ s prošnjo, da bi jih razširili za ogled med vnete duhovnike Vaše škofije. — Ravno tako sem priložil imenik naših knjig in opozorujem posebej na dela sv. Tomaža, ki so za semeniščnike tako po ceni. — Tiskarstvo mora postati cerkvena naprava. Ko sem potoval po Avstriji, so škofje z veseljem pozdravljali naše delo. Z razširjanjem „*Annal*“ pripravljali bi rad pot početju v Avstriji. — Radi bi Vas prosili, da bi nam poslali zapisek vnetih duhovnikov in neduhovnikov in naznanili, kako bi se najlože delo razširjalo. — Prosim, da bi oddali priložen list vredništvu katoliškega lista s prošnjo, da naj ga blagovoli ponatisniti. — Prihodnje poletje bodem zopet potoval po Avstriji in tudi Ljubljano obiskal. — Priporočamo svoje delo prav toplo Vaši molitvi, da bode postalo plodonosno za sv. Cerkev. V Kristusu — Vaš preudani P. Jan. Paul Kleiser, Freiburg, Schweiz.

V pojasnilo naj dostavim, da P. Kleiser je glavni tajnik „dela sv. Pavla“ in da je pismo pisano ranjkemu g. vodji Gogali, kateri je izročil poslane knjižice pisalcu teh vrstic, da jih je razdelil med gg. semeniščnike. Žalibog pa da zaradi bolezni in smrti r. g. vodje tako dolgo ni spolnil popolnoma prošnje in razglasil v našem katoliškem časopisu „dela sv. Pavla“. Toda, akoravno pozno, upam, da ni prepozno. Se vé da, pri nas se to „delo“ razširilo ne bode, kakor želi njegov tajnik, kateremu menda ni znano, da je naša škofija slovenska in ne nemška: toraj tudi one vzajemnosti gledé tiskarstva med nami in „delom sv. Pavla“ biti ne more. A „delo sv. Pavla“ ni národno, ampak katoliško, zato moramo to apostolsko delo z veseljem pozdravljati in ako nam ne more biti v podporo, naj nam bode vsaj v spodbudo.

Pomen in začetek tega „dela“ nam pojasnuje mala knjižica, ki ima naslov: „*Das Werk des hl. Paulus, oder das Apostolat der Presse*“ (delo sv. Pavla ali apostolstvo tiskarstva). Freiburg v Švici 1883 in znamenito načelo: „*Omnia restaurare in Christo: vse prenoviti v Kristusu*“. Že blaženemu Petru Kaniziju — tako pripoveduje omenjena knjižica — zdelo se je tiskarstvo tako važen in potreben pripomoček za obrambo katoliške vere, da je prosil prednika svojega reda, naj ga oprostí pridiganja in dovoli, da bi se smel pečati edino le s pisanjem. Prednik Laynez mu odgovori, da naj ono stori in drugega ne opušta. Blaženi Kanizij je ustanovil v Avgsburgu dve katoliški tiskarni in ko je prišel v Freiburg na Švicarskem, mu je bila katoliška tiskarna prva skrb. Ko je videl, kako da znajo novoverci rabiti tiskarstvo za svoje namene — proti katoliški Cerkvi, je večkrat vzkliknil: O kako so otroci teme

Prva divizija spusti se v beg, druga za-njo in strelja, kolikor so mornarji le topove nabijati zamogli. Kakor smo že rekli, strašan je pa napad na videz čisto nepomenljivih torpednic na velike morske kolose kazematnice in oklopnice. Skoraj nikjer teh pomorskih sršenov ni videti, le tanko in tresljajoče piskanje na kazematnici naznanja silno nevarnost, da so se torpednice pritihovalile in kazematnico ali oklopnico od te ali one strani s poglobonskimi torpedi ogradile. Gorjé ji, ako obenj zadene!

Trst je imel zopet svoj slavnosten dan, kajti popoldne po končani vaji, priredili so Tržačani velik banket pri „lovu“, pri katerem se je vse zbralo, kar se prišteva k odličnjakom te solzne doline. Med navdušenimi napitnicami na cesarja, cesarko rodovino, na mornarico in njene izvrstne častnike, na civilne in vojaške oblastnike svirala je e. kr. godba 61. pešpolka. Vesela in odlična družba ostala je skupaj do sivega jutra na 26. junija. Popoldne 26. t. m. zapustila je e. kr. eskadra zopet slovansko mesto avstrijski Trst, kjer je z nepopisljivo ročnostjo svojo spretnost sijajno dokazala. Naj bi si pač dan 25. junija „irredenta“ dobro zapomnila spominjajoč se ob enem leta 1866 vročega Kresnega dne meseca junija pri Visu!

po svoje mnogo bolj modri, nego otroci luči! — Kaj bi rekel Kanizij še le dandanes; storil bi to, kar bi storil po mislih škofa Kettler-ja sv. Pavel, ko bi sedaj živel: postal bi časnikar, delal s tiskarstvom, in tiskarstvo povzdignil v apostolsko delo. — To misel vresničiti — to je namen, edini namen „dela sv. Pavla“.

Naj podam najprej „pravila“ tega apostolskega dela.

I. Posvečeno je najsvetejšemu Sreč Jezusovemu in ima zavetnika sv. apostelja Pavla, po katerem se tudi imenuje. Papež Leon XIII. je pohvalil, potrdil in blagoslovil to delo v mnogih pismih, ravno tako tudi nad 100 kardinalov, nadškofov in škofov. Posebni zaščitnik „dela“ je pri rimski okolici kardinal Parochi, nadškof Bilagui. Častni predsednik za Francijo je škof Mermillod.

II. Namen delu je: vstanoviti kraljestvo Kristusovo v dušah, družinah in v državi po tiskarstvu. Med drugim toraj namerava: 1. Izgostiti tiskarje, pisatelje, raznašalce, t. j. delavce za tiskarstvo v apostolskem duhu. 2. Zavračati napade nasprotnikov vere in duhovstva. 3. Podučevati ljudstvo s časopisi, koledarji, knjižicami itd., kakor bi dopuščale gmotne razmere. 4. Izdajati večja dela prav po ceni. 5. Vstanovljati knjižnice, bralna društva itd. 6. Napraviti agenturo katoliških časnikarjev za novice in dopise, da se laž pobija z resnico.

III. Udje so troje vrste: a) Prva vrsta udov so oni duhovniki, pisatelji, tiskarji itd., ki hočejo razširjati kraljestvo Kristusovo in popolnoma posnemati sv. apostelja Pavla služeči edino le namenu društvenemu, brez drugega pravila, kakor po zapovedi božji ljubezni. Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov. b) V drugi vrsti so oni, ki se ne morejo posvetiti popolnoma društvu, ki mu pa hočejo pomagati: tedaj najprej v pastirstvu ali v šoli delujoči duhovniki, pisatelji, sodelavci, dopisniki, vredniki, poslanci, uradniki, društveni predniki, premožni in radodarni katoličani. — Ude sprejema glavno vodstvo. Oni skušajo voditi se posebno po vodilu 13. poglavja 1. pisma do Korinčanov in premišljevatí trpljenje Gospodovo. Pozneje dobijo kot znamenje sv. Pavla meč, naročijo se na društveno glasilo: *Apostolat der Presse* (ali: *Annalen* itd.) c) V tretji vrsti so udje bratovščine sv. Frančiška Salezija (o kateri bratovščini bom pozneje kaj več spregovoril). (Dalje prih.)

Potok „Reka“ in Trst.

Sedaj, ko se ne samo dotični, a tudi daljni svet vsaj po Kranjskem zanimiva za Kraševce, katerim hoče bogati Trst vodo „Reko“ odkupiti in v Trst napeljati, mi pride v spomin knjižica: „*Vorschlag zu einer Eisenbahn, welche Triest und Fiume . . . mit Laibach . . . verbindet von dr. Christ. Aug. Voigt. Mit einer lithographirten Karte*.“ Da molčimo o drugem, kar se tukaj pretresuje, stvar je že tako zastarana, omeniti samo hočemo, kar se tu govori o „Reki“, ki bi se lahko vsa v Trst napeljala. Kakor znano, prebivalci ob „Reki“ ne branijo Tržačanom vode vzeti pri Št. Kocijanu, kjer se „Reka“, ko je dolino pretékla v zemljo izliva, a ne morejo nikako dovoliti, da bi se voda, če tudi le nekaj tiste, jemala prebivalcem s pred nosa, da bi jim v poletinski vročini po nekodi ne ostal požirek hladne vode, opustivši tukaj vse drugo, kar prihaja po vodi, namreč rodovitost zemlje itd. V gori omenjeni brošuri se namreč za gotovo trdi, da mora „Reka“ blizu Trsta pod zemljo teči, mogoče, tako se bere tam, da se panoga te „Reke“ blizu Trsta izliva. Pripoveduje se namreč, da je l. 1840 g. Lindner najdel jamo pri Trebiču in v nji „Reko“. Morlot opisuje to jamo tako-le: „Na severovzhodu od Trebiča, precej natanko med tem krajem in Orelieg, 800 sežnjev na jugu od Fernetiča, najde se vhod v to jamo, ki je precej tesen in navpičen. Jama je 1022 čevljev pod površjem, 62 čevljev nad morsko gladino, voda je notri 12 čevljev globoka.“

Od Št. Kocijana se je 13. junija l. 1840 Tržaški g. Jakob Sretina v čolnu po „Reki“ vozil, šel je 410 sežnjev daleč v šestih urah, a ni nehal, kakor da bi ne mogel dalje, marveč ker je iz teka spoznal in po kompasu se prepričal, da „Reka“ od jugovzhoda na zahod, toraj proti Devinu teče in se Trstu približa nekako 1600 sežnjev. To je tembolj verjetno, ker veter močno vleče iz jame pri Trebiču. Dalje se tam bere: Prerov iz Trebiča v Trst nekako 1600

sežnjev ni nemogoč in lahko bi se po njem vsa „Reka“ v Trst napeljala, mogoče je pa tudi, kar bi skušnje morale dokazati, da se „Reka“, ako ne vsa, vendar nje paroga pri „Santa Croce“ v morje izliva, lahko tudi, da prav blizu mimo tega kraja teče. Za ta nagled govori naslednje: Ako potegnemo od Basovice do sv. Primoža, ki je nad Trstom ob morskem bregu, po zemljevidu ravno črto, tako se ta črta nekako vjema s plastjo peščenik (tasselo), ki je ob morskem bregu in se tam sprijema s kraškim apnenecem. Ako je istina, kar Morlot pravi, da je ta peščenec, ki je ob morskem bregu, nekak jez, ki brani, da „Reka“ ne more pri Trstu v morje, sega to napotje le do sv. Primoža, ker plast tega peščenca je nad Bercolo in Contavellom čedalje bolj ozka in pri sv. Primožu popolno preneha in apnenec sega do morskih bregov od tod noter do Devina. Jame, ki se nahajajo ob Krasu, in močen piš, ki se iz njih vzdiguje, napotile so Lindnerja, da je najdel špilo (jamo) pri Trebiču, take jame se pa nahajajo začenši od Trebiča pri Opčini, Proseku, Gabrovici, pri sv. Križi (St. Croce), ako so jame od Št. Kocijana do Trebiča naznanjevale podzemeljski tek „Reke“, bodo morda tudi kazale nje mer ali tok od Trebiča naprej do sv. Križa.

Ako je to vtemeljeno in resnično, kar se tu razpravlja, bi Tržačani lahko dosti vode, morda vso „Reko“ lahko v Trst dobili, ne bilo bi zaradi tega treba Bistriške doline spremeniti v žalostno puščavo. Seveda so to le misli, ktere človek dobiva, prebiraje razne knjige, ki zastopajo razne nazore, a tudi razne koristi. Pri vsem le želimo, da bi v merodajnih krogih pravo zadeli.

Politični pregled.

V Ljubljani, 27. junija.

Notranje dežele.

Fakejznim na Dunaji se hlače tresejo. Bliža se namreč čas volitev v dolnje-avstrijski deželni zbor in liberalna fakejzna večina si je svesta, da ji bo marsikak sedež voda odnesla, ktereга bode potem ljudska stranka vjela. To so liberalci že davno čutili in so iz tega vzroka za to skrbeli, da se teh volitev petakarji še ne bodo vdeležili; kakor hitro bi petakarska garda na Dunaji pri volitvah v deželni zbor pritislila, je glorijska fakejznih liberalcev hkrati ob tla in fakejznim bi drugega ne ostalo, kakor edino le spomin na krasne dneve egiptovskih loncev. Letos znajo vsled svojih zvijač še dobiti večino, ki pa nikakor ne bo več tako velika, kakor je bila do sedaj. Bodoče volitve, ako med tem po Evropi ne potegne drug političen veter v teku teh šestih let, bodo pa vse kaj drugega pokazale.

V **Olomuci** je govoril poslanec dr. Weeber, član združene leve. Obsojal je pasivno politiko, ktero so nekteri levčarji, kakor času primerno gledé obiskovanja državnega zbora predlagali. Dr. Weeber pravi, da pasivna politika ni še nobeni stranki koristila, tedaj bi tudi liberalcem ne. Čehi si vpliva, ki ga imajo sedaj v državnem zboru, niso priborili s svojo skoraj dvajsetletno pasivno politiko, temveč z vstrajnim in vzajemnim ter umnim delovanjem. Pasivna politika jim je v tem času več škodovala, kakor pa se povedati zamore. Poglejmo pa Poljake. Kaj so pa ti dosegli? nič, še manj ko nič. Za svoj sedanji vpliv imajo se zahvaliti edino le sedanjim za nje ugodnim razmeram večine. Tudi narod se ne slaga s kuhanjem. Dalje so pa v Avstriji tudi še jako znatne stranke, katerim se liberalno-ustavoverna vlada ne zdi po vsem ugodna in tudi med Nemci samimi bi ne bilo mogoče vseh pridobiti za abstinenco; kajti mnogo je liberalnih okrajev, ki bi od svojih poslancev, bodi si iz narodno-gospodarskih, bodi si iz načelnih razlogov svoje poslance po poznejših volitvah vendar-le v državni zbor poslali.

Poljski listi brez izjeme soglasno zahtevajo od vlade hitre in zdatne podpore za ponesrečene kmetovalce po **Galiciji**, katerim je silna povodenj, ki se je po vseh galiških ravninah razlila, kakor ob vesoljnem potopu, vse pobrala. Vlada sprevidi potrebo nujne pomoči in je že sklenila, da bo blizu 40% stroškov pri vrnavanju rek na svoj zaklad zapisala, če bo le državni zbor s tem zadovoljen. Za podporo ponesrečenih vstanovil se je podporni odbor v Lvovu. Na čelu mu je mestni predsednik Dombrovski; odborniki so: poslanec Abrahamovič, nadškof Issaković, posvečeni škof Moravski, knez Sapieha, grof Badeni in nekaj ravnateljev raznih bank. Deželni odbor pa na vso moč skrbi, da se ceste in železnice, ki so vse razrukane, podste in raztrgane, kakor hitro mogoče, v red spravijo.

Iz hrvaškega sabora: „Kako naj z Vami govorim, visoka zbornica, vprašal je dr. Starčević, ki se še vedno ni naučil v deželnem zboru običajnega parlamentarnega izraževanja, narodno večino v hrvaškem deželnem zboru, ter takoj na to sam odgovoril: Same gole ničle ste v deželnem zboru.“

Zakaj ste izdali narod Madjarom? Madjari nas derejo, kar je vam prav dobro znano; ko je lansko leto puknil nemir, tekli ste v Budapešt, ker ste se bali zaslužene palice. Sedaj pa, ko ste se od ondol povrnil, zadovoljni ste s takim človekom tukaj-le, ki Madjarom služi." Podpredsednik Šram vpraša, koga Starčević pod tem izrazom misli. "Ako imate hrvatskega bana v mislih, vas pozivam, da dostojneje o njem govorite." "On ni hrvatski ban, pravi Starčević, temveč madjarski uradnik. Sicer pa kratko in dobro, vsi skupaj ste lopovi in ostanete, dokler vas narod s se sekirami ne pobije; kajti lažete, kolikokrat usta odprete. Vaše postopanje zamorilo bo narodu dušo in telo; od nas pa zahtevate, da bi takšno čečkarijo za budget sprejeli, kar se še celo pri ciganih ne zgodi. Vsi trije odseki (ministerski) niso vredni, da bi jih v poslednji hrvatski luži vtopil. Kakošne so naše šole pod to vlado, kjer je dovoljena mladini pesem: „Ob tla s hrvati!“ Če mi ne verujete, v Karlovec pojdite in prepričali se boste, ondaj se je to zgodilo na srbski pripravnici. Učiteljica pa, ki predavajo pravo hrvatsko zgodovino, gonite iz službe; zaradi tega ste vi najbolj nesramni ljudje, kar jih poznam, ako na vse to molčite, plače spravljate in Madjarom služite." "To je nezasišano!" oglasi se jih h krati več iz desnice. Predsednik poziva Starčevića na red, on pa nadaljuje: „V Draganiči obljubili ste volilec, da ne bodo nobenih davkov plačevali, če volijo vladnega kandidata. Volili so ga in v vaši sredi sedi!“ Na to začne Starčević po svoji navadi uradnije in sodnije zmirati in pravi, da je pod milim Bogom ni slabše sodnije, kakor je ravno banski stol. Članovi tega sodišča so se le po prilizovanji in goljufiji tako visoko vspeli in kedor je z vami, tega ondaj čuvajo, če bi tudi ne vem kaj zakrivil." Predsednik pravi, da naj govornik o sodnikih dostojneje govori: Starčević pa reče: „Če je nekdo drug smel reči, da je naš sodniški stan slab, smem tudi jaz reči, da ni čisto za nič! Z Vašo zistemo oropali ste nas vere v Boga, spodkopali ste nam zaupanje do postav in do gosposke. Zato pa Madjarom pomagajte in nas goljufate. Ker pa ta budget vaše rope, vaše goljufije in vaše tatvine podpira, ne maram zanj glasovati.“

Ogerska. Iz Szilagskega komitata se poroča, da se je vlada jela pečati z ondašnjimi učitelji in duhovniki rumunske narodnosti, ker so zatoženi, da so pri volitvah neki izdali glasil: „Ob tla z judi in Madjari!“ češ, da so na ta način na volilce moralno vplivali. Tisza-Eszlarskega župana so pa zatožili, da je za vladi prijaznimi volilci, ki so se skozi njegovo občino peljali, s svojimi ljudmi vred kamenje metal. Sedaj, ko so volitve dokončane, čuli bomo toraj iz obljubljenе dežele ogerske še marsikako mično dogodbico, ki se kljub surovosti, ktera se tostranskim Slovanom po Slovanom sovražnih listih dan na dan povdarja, vendar-le pri nas niso še nikdar godile, in lahko rečemo, da se tudi ne bodo; kajti naše ljudstvo je ob času volitev vse premrzlo. S tem pa nikakor ne rečemo, da ob času volitev bi morali tudi pri nas pretepi biti na dnevnem redu. — Bog varuj! Našemu ljudstvu želimo le pravo patrijotično vnemo brez divje surovosti.

Volilna borba in z njo krvavi pretepi in poboji so na **Ogerskem** končani, in minister Tisza se je že na Dunaj odpeljal k cesarju s poročilom o dovršenih volitvah. Marsikdo bo v hladni senci za mrežo premišljeval ničevnost tega življenja in važnost volitev za politično gibanje, ktereга se je le preveč vdeleževal, ter temu in onemu puščal, in odtočil nekoliko hudomušne krvi. Vendar jih pa zaradi volilnih pretepov in pobojev ne sedi toliko, kolikor bi jih imelo sedeti, kar zopet kaže, da so celo ogerski državni pravdniki politično usmiljenega srca in so le tiste na zatožno klop posadili, ktere so že tako rekoč prav morali, ki so po živinsko delali pri volitvah.

Vnanje države.

Bolgarska ima tri politične stranke in te so: liberalna, ki bi se z načeli strinjala, kakor jih ima v Avstriji konservativna stranka; radikalno-liberalna, ki je podobna našim liberalcem in konservativna stranka. Liberalna stranka je za sedanjo vlado in kneza in sploh za lepo uravnano mirno ustavovno življenje; konservativna pa se poteguje za bivšo diktaturo, ko je imel knez vso vrhovno oblast sam v rokah in je bil narod le kimovec in družega nič. Najnovejše volitve, ktere smo že enkrat omenili, izvršile so se na korist vlade in po želji kneza Aleksandra. Vsled tistih sešlo se bo v narodnem sobranju 120 liberalnih, t. j. vladivdanih poslancev, 40 radikalno-liberalnih in 20 konservativnih. Iz tega se razvidi, da je večina ravno še enkrat tako močna, kakor pa opozicija. Večina poslancev so poljedelci, manj je meščanov. Vradniki pa na Bolgarskem nimajo pasivne volilne pravice, toraj ne morejo voljeni biti, kar se nam silno modra naprava zdi, kajti mi pač ne moremo razumeti, kako bi se zamoglo brez škode na eni strani, če že ne na obeh h krati dvema gospodoma služiti?! Uradnik je, ali potreben v svoji službi ali pa nepotreben in v takem slučaju naj se prestavi na mesto, kjer bo potreben. Da bi pa svojo službo izročal drugemu, sam pa dodil v zbornico, zdi se nam krivica, ki se godi davkoplačevalcem, kterim se na tak dvojin način denar iz žepa pobira. Poslanec mora biti mož povsem neodvisen, ki po svoji navzočnosti v zbornici nikomur ne dela škode, najmanj pa — državnemu zakladu. — Kar se pa osobito bolgarskega sobranja tiče, bi mu pa že ne-

koliko procentov razumnosti želeli, kajti v postavdajalstvu zbrati se morajo, kolikor mogoče izmed dobrih najboljši, izmed izobraženih najbolj izobraženi in iz razumnikov najbolj razumni možaki, kterim se izroči skrb za naroda telesni blagor.

Vročekrvnim **Lahom** vest o francosko-angleški pogodbi gledé Egipta ne da pokoja. Kakor so bili popred razburjeni po novici, da si misli Francoska prisvojiti Marokansko kraljestvo v Afriki, tako jih je sedaj razgrela črna zavist, da so si znali Francozi prisvojiti odločilno besedo v Egiptovskih zadevah in Lahi mislijo, da francosko vtikanje v ponilske pokrajine in ondašnje razmere ni nič drugega, kakor postranske duri, skozi ktere se bo Francoz s časoma kljubu vsemu ugovarjanju tajbi in rotnju konečno vendar le v Maroko spravil. „Liberta“ pridruža zaradi tega državne poslance, da naj v parlamentu v tem smislu trdo primejo ministra Mancinija, ker se po vsi Italiji le englas čuje in ta je: „Francoz hoče po vsi sili v Maroko!“

Perzijski Šah si je že pred nekterimi leti naročil avstrijskih častnikov, da mu izučé perzijsko vojsko po avstrijskem načinu za boj in za službo. Res je odšlo več častnikov iz tega namena v Teheran, kjer jih visoko časté, še bolje pa plačujejo za trudapolno delo, da jim ondaj perzijske novake podučujejo. Poduk neki vrlo napreduje in sedaj čitamo novico, da je Šah na Dunaji že več tisoč Wernldovih pušek in nekaj „Uhačov“ naročil.

Kaj pa je z **Gordonom**? Nič se ne vé o njem, ali je še živ ali ne, kajti že blizo 80 dni ni nobenega pisanja ali kakega družega znamenja poslal, da je še med živimi. Najposlednji telegram njegov je podpisan 10 aprila v Chartumu in to je vse, več se pa prav nič ne vé. Angleški državni tajnik Fitzmaurice je rekel, da mu je angeška vlada že več kakor 20 post poslala, pa še ni nobenega odgovora dobila, kajti nihče ne more do Chartuma. Le enemu se je neki posrečilo tjakaj dospeti po ladjici in temu je menda Gordon izročil pismo. Nazaj gredé so ga pa črnuhi vjeli in ubili. Došli romarji iz Chartuma v Suakim pripovedujejo, da v Chartumu ni nobene nevarnosti za življenje in vse jako po ceni. Gordon, pravijo, da je v Chartumu pri avstrijskih misijonarjih dobro zavarovan in vtrjen.

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 25. junija. (*Promoviranje doktorja bogoslovja.*) Danes je bil na tukajšnjem vseučilišči promoviran v doktorja bogoslovja č. g. Fr. Sedej, rodod iz Cirknega na Goriškem, profesor svetopisemskih věd v osrednjem semenišči Goriškem. Iz celega srca čestitamo gosp. doktorju na pridobljeni najvišji akademski časti, ob enem čestitamo pa tudi Goričanom in osrednjemu semenišču, ki ima v prof. Sedeji izvrstnega učitelja. Na mnoga leta!

Ne morem si kaj, da bi ob enem ne omenil radi zanimive tvarine izvrstne pismene razprave ali „disertacije“, ktero je izdelal č. g. Sedej, se vé latinski, za promocijo. Naslov ima: „O pismu zagozdovskem sploh (ali kako naj slovenimo „Keilschrift“, „scriptura cuneata“, „cuneiformis“) in posebej z ozirom na vse sv. pismo.“

Komur je znana zgodovina starih azijskih narodov Asircev, Babiloncev in Perzijancev in njihovo razmerje do izvoljenega ljudstva, ob enem pa tudi oni pičli viri, po kterih se je do sedaj mogla pojasnovati njihova zgodovina, sprevidi kake imenitnosti so vesti, prihajoče iz starodavnih domačih spominov teh ljudstev samih za zgodovino, vzlasti pa tudi za potrjenje resnic svetopisemskih. Žalibog, taki viri so bili razun Beroza, svečenika babilonskega, ki je pa pisal še le proti konci 3. stoletja pr. Kr., in tudi tega samo odlomki, ohranjeni pri Jos. Flaviji in Eusebiji C., prikriti našemu raziskovanju. Mogočna svetovna kraljestva bila so po previdnosti Božji (prim. prerokovanja Danijelova) vničena, velikanska mesta, vzlasti Ninive in Babilon, razdejana in razsuta in ž njimi spominki njihove moči, věde in umetnosti. Kjer se je prej širila (vzlasti v Sredorečji) vrtovom podobna dežela v vsem svojem cvetju in bogastvu — gledaš sedaj žalostno peščeve, po kterem pišejo, žvižgajo in tulijo pogubonosni vrtinci. Le tu in tam v kakem zatišji orje v potu svojega obraza revni oratar nerodovitno svoje polje in ne daleč od njega pase se raztresena goved in drobnica grmičevje obirajoč, v vednem strahu pred ljutimi zvermi, ki lačne lazijo krvoločno za plenom.

Nehoté moramo v tem spoznati izpolnitev strašnih groženj prerokov, vzlasti Sofonije, ki je grozil Asircem: In stegnil bo svojo roko proti severji in bo pokončal Asurja in bo spremenil lepo (n. mesto Ninive) v pustoto, kjer ne bo potov, enako puščavi: In ležale bodo sredi njega (Asur-ja)

čede in živali naroda (judovskega); sove in ježi bodo stanovali na njegovih (razvaljenih) pragih; (ptičji) glas se bo razlegal z okenj (podrtih hiš Ninivljanskih); groblja bo na pragu ležala, ker cedrni oboji bodo odtrgani. To je slavno mesto bivajoče v sé zaupajoče, govoreče v svojem srci: Jaz sem in zunaj mene ni drugega! Kako je spremenjeno v puščavo, v ležišče zverine. Kdor bo prišel mimo njega, bo žvižgal in svojo roko vzdigoval. (Sof. 2, 12—15.) Prim. Nah. 2, 8 sqq.: Ninive so kakor ribnjak poln vode . . . razvaljene so, razdrte in raztrgane.

In veliki Izaja prerokoval je (27, 10 sqq.) mogočnemu Babilonu: Trdno mesto bo pustota, lepo mesto zapuščeno in kakor puščava popuščeno; ondaj se bo tele paslo, tam ležalo, tam vršiče objedalo!

Kaj porečemo k temu? Ne spoznamo vsemogočne besede Božje, ki ono, kar žuga, tudi izpolni? Ninive in Babel nista bila samo razdejana, marveč tudi zasuta in zakrita, da niti sledu o nju nismo imeli. Ker pa nam je pravilo sv. pismo o nju, dozdevalo se je mnogim neverjetno, kajti kedaj ni bilo neverjetnežev in dvomljivcev na svetu? In kedaj manj kot dandanes? Zato je pa tudi Gospod ravno sedanjemu nevernemu stoletju dopustil odkriti, gledati, spoznavati svetovno moč onih velikanskih mest in kraljestev, a ob enem pa tudi onemoglost nasproti „prstu Božjemu“, tako, da se tudi v tem pomenu dopolnujejo besede psalmistove (Ps. 86, v. 4): „Memor ero Rahab et Babylonis scientium me“: Spominjal se bom Egipta in Babela, ki me spoznavata. (Konec prih.)

Domače novice.

(*O novem knezoškofu Ljubljanskem*) „Slov. Gospodar“ poleg družega, čitateljem vže iz „Slovenca“ o novoimenovanem višjem pastirju znanega, še to-le piše: „Novoimenovani škof je poleg svojega prevelikega posla še vendar bil tudi pisatelj, ter je nedavno napisal tako znamenito knjigo gledé gmotnega stanja duhovstva, da je morala biti kar trikrat zaporedoma natisnjena. Tudi neko slovensko knjižico je pred leti izdal, ktero je pa samo svojim znancem doposlal. Kratko rečeno: Dr. Misja je izgledni duhovnik, vrl in zvest sin svete matere kat. cerkve, iz srca ljubeč tudi svojo slovensko mater in močno pohlevnega in prijaznega obnašanja, tako da si vsa srca kar h krati pridobi. Zategadel iz srca častitamo beli Ljubljanici, da dobi tako odličnega pastirja.“

(*Katoliška družba*) ima prihodnji torek — 1. julija — sveto mašo za svoje udele na Rožniku zjutraj ob petih.

(*Duhovske premembe v Ljubljanski škofiji*): č. g. Alojzij Jerše pride s Trate za kaplana v Trnovo blizo Ilirske Bistrice.

(*Rečna loterija v prid cerkvi Jezusovega Srca v Ljubljani.*) Vodstvo te loterije naznanja, da se je čas za oddajanje dobitkov do 15. julija t. l. podaljšalo, in se dobitki proti izkazu zadetih srečk oddajajo. — Vsi dobitki pa, kteri se do tega dneva ne prevzamejo, se obrnejo v prid cerkve Jezusovega Srca. Veliko jih je tudi bilo, kteri so srečke kupili, a dobitkom se odpovedali; in tudi ker je veliko vrst srečk neprodanih ostalo, je bilo tudi precej dobitkov nazaj dobljenih. Te reči se bodo tedaj od 28. t. m. naprej v Kravji dolini, št. 11, v prid krščansko-domovinskega dejanja prodajale, in so vsi, kteri so vneti za cerkev Jezusovega Srca povabljeni, se te razprodaje obilno udeležiti. — Od 15. julija t. l. naprej se bodo tudi tisti dobitki, po kterih se do tega dneva, kot zadnji čas — ni poprašalo — in so tako v prid imenovani cerkvi pripadli — prodajali.

(*V Loškem uršulinskem samostanu*) je 27. t. m. zjutraj umrla učiteljica čast. s. Angela Šolar, stara 26 let. Ranjca je bila sestra bivšega šolskega nadzornika Jovana Šolarja. Naj v miru počiva!

(*„Numeroajnzov“ hlapec*) v Gradišči na Križevniškem trgu umrl je včeraj popoldne ob 1/5 z naglo smrtjo. Bolehal je že več časa vsled rane na nogi, kjer mu je vedni tok velike sitnosti in bolečine delal. Včeraj, pravijo, počila mu je menda na rani žila in kri mu je jela odtekati. Poslali so mu nemudoma po gospoda in po zdravnika. Komaj komaj se jim je posrečilo, da so ga zamogli v sveto olje dejati, zdravnik je pa že mrliča našel.

(*Povozili*) so včeraj ob 3/4 zvečer štiriletno hišnikovo hčer pri Žerovci nasproti Šempeterske kosarne. Otrok je nesrečo sam povzročil, ker je ravno pred konjem še hotel čez cesto drkniti. Kolo šlo ji je po

dolgemu po telesu od zdol na vzgor po desni strani. Ponesrečeno odnesli so v hišo.

(Škoda na Vevčem) v papirnici je neki silno velika, ker je zgorelo kalupišče (Modellirsaal), kjer so imeli shranjene kalupe od vseh mašin, kolikor jih je po vseh tovarnah društva Leykam-Josefthal v teku.

(Ljubljancan Karol Hubmayer), ki je bil v Građci pred porotniki tožen anarhističnih zvez, je oproščen.

(Volilni shod) sklicala bodeta dr. Radač in dr. Gregórec v Račah pri g. Požegarji v nedeljo 29. t. m. ob 3. uri popoldne za celo gornjo Dravsko polje in bližnje Pohorje. Naj se ga volilec obilno vdeležijo, da bodo vedeli prav voliti, kmetskemu ljudstvu v pomoč, Slovincem na čast.

(Razglas za volitve v deželni zbor Koroški) pustilo je c. kr. deželno predsedništvo tiskati in razposlati tudi v slovenskem jeziku.

(Koroški velikoposestniki) so imeli že shod zavolj volitev za deželni zbor. Ponujajo spet stare liberalce.

(Utonil je M. Werkl), „vojvodski kmet“ (Herzogbauer), to je, posestnik tiste kmetije na severni strani od Celovca, ktere gospodarji so postavljali koroške vojvode in so bili vseh davkov prosti. Pokojni stari Werkl, piše „Mir“, je bil dober Slovenec, in akoravno je že loži nemško govoril, vendar se je včasih z živo besedo potegnil za Slovence. Malo tednov pred svojo smrtjo je bil še pri vredništvu našega lista in je pravil, kako je posvetil nekemu sosednemu lovcu, ki je svoje rojake Slovence grdo obiral. Tudi se je zahvalil, da smo v „Miru“ popisali, kako so se koroški vojvode ustanovljali in zraven tudi omenili „vojvodskega kmeta“. On ima v svoji hiši tudi vse slike, kako se je to godilo. „Vojvodski kmet“ je mrtev, Bog mu daj nebesa; naj bi se pa na novo poživil slovenski rod na Koroškem, in naj bi se spominjal, da je nekdanji sam vojvoda Koroški moral prisegati po slovensko, zdaj se pa že vsak zakotni pisec slovensčine brani. Kam smo prišli?

(Slatinske studence) v gornjem Ščavnjskem dolu namera menda neka angleška družba pokupiti in napeljati jih v toplice, ktere misli ondi postaviti. Zakaj bi se pa kaka domača bistra glava s polno mošnjo ne poprijela tega podjetja, ki bo svestno lepe groše dobička na leto dajalo. Kopeli so dandanes za omehkuženi svet tako živa potreba postala, kakor vsakdanji kruh, posebno ker jih večinoma take gospé obiskujejo, ki se poleti doma dolgočasijo, v kopeli pa poleg drage postrežbe tudi mnogo raznovrstne in njihovemu spridenemu okusu ugodne zabave najdejo.

(Trgovinska in obrtna zbornica.) (Dalje.) 5. Gašper Škrabár iz Kamnika prosi, da bi smel nastopiti in samosvojno izvrševati obrt barvomaznika in izbenega malarja. Prositelj trdi, da je prej že pet let izvrševal ta obrt in plačeval tudi pridobitnino. V prošnji se navaja, da je prositelj 5 let učil se tega obrta, ter kot pomagač služil 17 let; spričeval pa ne more predložiti, ker so mu l. 1870 zgoreli. C. k. okrajno glavarstvo v Kamniku potrjuje prosilčevo samosvojno izvrševanje tega obrta, zatoraj stavi odsek z ozirom na ministerski ukaz z dne 14. januarja 1884 predlog: C. kr. deželni vladi se nasvetuje, da prošnjo ugodno reši.

Zbornica predlog vzprejme.

6. Jarnej Zevnik, kovaški pomagač v Suhadolih, prosi, da bi smel nastopiti in samosvojno izvrševati kovaški obrt. Prositelj trdi, da se je, predno je vstopil v vojake, učil tri leta kovačije, da je pa izgubil spričevalo, a novega dobiti ni mogel, ker je njegov mojster umrl. Kot pomagač delal je prositelj pri g. grofu Margheriji skozi 4 leta, kar izkaže s spričevalom. C. kr. okrajno glavarstvo priporoča prošnjo, in odsek toraj prepričan, da ima prositelj sposobnost za kovaški obrt predlaga: C. kr. deželni vladi se nasvetuje, naj prošnjo ugodi.

Zbornica predlog vzprejme.

7. Andrej Šoklič iz Zagorice prosi, da bi se mu dovolilo nastopiti in samosvojno izvrševati sedlarski obrt. Spričevala, da se je tega obrta učil, ne more prosilec predložiti, izkaže pa s spričevali, da je bil skozi 4 leta in 3 mesece sedlarski pomagač. Prvo trditev tudi občinski urad v Gradu potrjuje; c. kr. okrajno glavarstvo pa uslišanje prošnje priporoča. Gledé na to zadobil je odsek o prosilčevi sposobnosti za sedlarski obrt popolno prepričanje in uvažuje, da je v korist tamošnjim prebivalcem tak rokodelce,

predlaga: C. kr. deželni vladi se nasvetuje, da prošnjo usliši.

Predlog se jednoglasno vzprejme.

X. Gosp. Alfred Ledenig utemeljuje predlog: Slavna zbornica naj dela na to, da se bode na nabiralnikih za pisma zaznamenovalo, ob katerih urah se iz njih pobirajo pisma.

Predlog se vzprejme.

Razne reči.

— Proti sožiganju mrličev. Nekterim ljudem kršanstvo zelo preseda. Kar le nanj spominja, jim je na poti in njihov vzor je paganstvo. Skušajo ga vpeljati, kjer le mogoče in tako spodriniti kršanstvo. Lotili so se tudi pokopavanja mrtvih, ki je v navadi, odkar je kršanstvo in ga hočejo spodriniti s sožiganjem mrličev. Ker je pa pokopavanje že tako v navadi, da bi se dalo le težko odstaniti, navajajo zagovorniki sožiganja vse mogoče izreke, da bi le izpeljali svojo misel. Tak predlog je bil že tudi pred Dunajsko zbornico kjer so se nekteri Dunajski in Tržaški poslanci zanj potegnili. V Gothi na Nemškem imajo pa že peč za sožiganje, ki pa menda vedno praznuje. Tudi angleška zbornica je že o sožiganju mrličev govorila, kjer sta se posebno dva zdravnika zanj potegovala. Pa notranji minister je bil odločno zoper ta predlog in je dejal, da je pokopavanje pri vseh olikanih narodih v navadi in se mora tudi na Angleškem obdržati. Sožiganje mrličev bi tudi zakrivalo razne zločine, kakor zavrtné umore in ostrupljenja. Tako je bil predlog za sožiganje mrličev zavržen.

— Razmere na Ruskem. „Južni kraj“, list iz južnega Ruskega je priobčil ta-le, dogodek. Veliki trgovec Vladimir Aleksejev iz Moskve je dal na lastne stroške sozidati v vasi „Grigorovce“ pri Harkovu dvorazredno šolo, ktero sam vzdržuje in tudi otrokom potrebne reči preskrbuje in še obleko napravlja. Razun tega je daroval še 7000 rubljev ondotni cerkvi in ji na lastne stroške oskrbel pekovodjo. Ko je pa z arhimadritom in mnogimi drugimi duhovniki prišel k skušnjam in je videl dober vspeh, je bil dol solz ginjen in je razdelil med otroke še razna darila. Otroci in duhovniki so se zahvalili velikemu dobrotniku. Ko pa pridejo iz šole, zagledajo polno ljudi, ki pozdravijo dobrodelnika in ga prosijo naj jim da kaj „za čaj“. Aleksejev jim pove, da je že tako veliko dobrega storil, ker je preskrbel otrokom šolo in jim še napravil obleko. Pa ljudje s tem niso zadovoljni, ampak vpijejo nad njim: Saj pošiljamo že 8 mesecev svoje otroke v vašo šolo in nismo zahtevali za to nobenega plačila. Kaj bi počeli vi z vašo šolo, ko bi mi ne pustili svojim otrokom v njo hoditi in bi stala prazna! Zato zaslužimo, da daste kaj „za čaj“. Ti ljudje imajo pa res čudne nazore o šoli!

Telegrami.

Budapešt, 26. junija. Porotniki oprostili so vse zaradi lanskib protisemitskih izgrediv zatožene hudodelstva vstaje, 26 jih je pa vendar-le obsojenih bilo zaradi nasilstva na zasobnike v hudo ječo od enega leta do treh tednov; 19 zatožencev je bilo popolnoma oproščenih.

Pariz, 26. junija. Francoski poslanik na Kitajskem dobil je povelje odmah podati se v Peking in zahtevati zadostenja za zavrtni napad, admiral Courbet mora pa s svojim brodovjem odmah proti severu odriniti, da bo zahteve poslanika Patenotra če treba s topovi podpiral.

Pariz, 27. junija. Posadka v Hanoi bojevala se je dva dni. Imeli so 10 mrtvih in 33 ranjenih. 10.000 regularnih Kitajcev vdarilo je na Langson in na BacLe.

London, 27. junija. Gladstone je rekel v zbornici poslancev, da se bodo vse velesile konference vdeležile in tudi Turčija. Posvetovanje zaradi graje določeno je na ponedeljek.

Tuji.

26. junija.

Pri **Maliči**: R. Bachmann, trgovec, iz Milana. — Viljem Posner, iz Draždan. — Freudenthal, Pressburger, Kessler, Ridel in Hoehmuth, trg. potovalci, z Dunaja. — D. pl. Szüry, kr. ogr. minist. tajnik, iz Budapešte. — Baron Dumreicher, — Waltz, trgovec, iz Trsta. — Emilija Ssabo, zasebnica, iz Trsta. — Faklin, železn. vradnik, iz Judenburga. — Kurzhäler, fabrikant, iz Domžal.

Pri **Stonu**: S. Kulka, trgovec, z Dunaja. — Adolf Singer, trg. potovalec, z Dunaja. — Miško Jeranof, zasebnik, iz Hrvškega. — Leopold Žnidaršič, zasebnik, iz Idrije.

Pri **Avstrijskem cesarji**: Fr. Činusa, soproga, iz Kaire. — Robert Stuller, iz Trsta. — Rath in Mauks, trgovec, iz Budapešte.

Umrli so:

25. junija. Ana Zunič, kramarjeva žena, 32 let, Rožno ulice št. 8, jetika.

V bolnišnici:

24. junija. Janez Novak, hlapec, 18 let, Pyaemia po vročinski bolezni.

Eksekutivne dražbe.

1. julija. 1. e. džb. pos. Anton Ažman iz Kranja, 8350 gl. Kranj.

2. julija. 1. e. džb. pos. Janez Lončar iz Krešniškega vrha, 2360 gl. Litija. — 1. e. džb. pos. Andrej Podmilšak iz Krasje Brdo. — 1. e. džb. pos. Jožef Kompore iz Gradaca, 1668 gl. Metlika. — 1. e. džb. pos. Marko Vuksinič iz Rozalnice št. 23, 1524 gl. Metlika. — 1. e. džb. pos. Martin Bartala, 1065 gl. Mokronog. — 1. e. džb. pos. Frane Lužar iz Brezja. Mokronog. — 3. e. džb. pos. Jožef Kodrič iz Krške vasi. Kostanjevica. — 1. e. džb. pos. Janez Marolt iz Mokronoga. Mokronog. — 1. e. džb. pos. Matija Kobe iz Velikega Riglja, 100 gl. Rudolfovo. — 1. e. džb. pos. Anton Kuhar iz Dolenje Pirošče, 841 gl. Kostanjevica. — 1. e. džb. pos. Frane Kokalj iz Kremic, 1142 gl. Litija.

4. julija. 3. e. džb. pos. Ivan Pucelj iz Dolenjih Lazov. Ribnica.

5. julija. 1. e. džb. pos. Janez Pire iz Ravna, 3845 gl. Krško.

7. julija. 2. e. džb. pos. Matej Lahajnar. Radolice. — 3. e. džb. pos. Matej Natlačen iz Goč. Vipava.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

27. junija.

Papirna renta po 100 gl.	80 gl. 10	kr
Sreberna	81	10
4% avstr. zlata renta, davka prosta	102	15
Papirna renta, davka prosta	95	60
Akije avstr.-ogerske banke	857	—
Kreditne akije	160 gl. 301	60
London	121	85
Srebro	—	—
Ces. cekini	5	77
Francoski napoleonid.	9	69
Nemške marke	59	60

Od 26. junija.

Ogerska zlata renta 6%	122	60
„ „ 4%	91	40
„ „ papirna renta 5%	88	25
Akije anglo-avstr. banke	200 gl. 108	75
„ „ Länderbanke	100	40
„ „ avst.-oger. Lloyd v Trstu	554	—
„ „ državne železnice	315	40
„ „ Tramway-društva velj. 170 gl.	218	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 125	—
„ „ 1860	500	135
Državne srečke iz l. 1864	100	168
„ „ 1864	50	168
Kreditne srečke	100	174
Ljubljanske srečke	20	23
Rudolfove srečke	10	18
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	107	20
„ „ Ferdinandove sev.	105	75
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104	50

Orglje

s 16 spremeni v lični omari, jako pripravne so na prodaji iz farne cerkve Borovniške po nizki ceni. Več pri cerkvenem opravništvu v Borovnici (na Kranjskem). (3)

Izvrstni med

(garantiran pitanec)

v plehastih škatljah po 5 kil (kila po 60 kr.), škatlja 30 kr.

se dobiva proti poštnemu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

(2) **Oroslavu Dolencu,**
svečarji v Ljubljani.

Ravnokar je izšla in se dobiva v **Katoliški Bukvarni** knjiga:

Die Reiche

der

heiligen drei Könige

ih

Sterndienst, ihre Reise nach Betlehem etc.

Nach den Gesichten der gottseligen

Katharina Emmerich

im Vergleiche mit den Aussagen der Geografie, der Geschichte, der heil. Schrift und der Alterthümer.

Nabral in sostavil

Anton Urbac,

kanonik in stolni župnik v Ljubljani.

Z zemljevidom.

Velja sešita 80 kr., po pošti 5 kr. več.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.